

Diari de Girona 4 d'abril de 2018

Mor l'exconseller Narcís Oliveres. El també exsenador d'Unió va morir ahir als 88 anys després d'una vida dedicada a la política · Afiliat posteriorment a CDC, va destacar pel seu paper clau en el gir independentista del partit

Narcís Oliveres i Terrades és definit per aquells que el van conèixer com un home «compromès, implicat i orgullós». L'exsenador i exconseller, nascut a Figueres el 1930, va morir ahir als 88 anys. Doctor en Dret i empresari, però per damunt de tot polític, la seva figura va ser clau en el rumb independentista del **PDeCAT**.

Oliveres va ser senador per CiU entre el 1982 i el 1993 i conseller de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat en el Govern de Jordi Pujol entre el 1985 i el 1986. Els seus primers passos en política els va fer com a fundador de l'Assemblea de Catalunya a l'Alt Empordà i amb el Reagrupament Socialista i Democràtic del polític figuerenc Josep Pallach.

Malgrat que el salt a l'àmbit nacional i estatal el va fer com a afiliat d'Unió Democràtica de Catalunya quan es va postular per senador proposat per la figuerenca Concepció Ferrer, que llavors presidia la formació a la ciutat.

Al Senat hi va estar durant tres legislatures (1982, 1986 i 1989), fins que el partit el va relegar al final de les llistes. Aquí es va començar a esquerdar la relació, que acabaria amb la seva adhesió a Convergència Democràtica de Catalunya (CDC).

Va nomenar Artur Mas

Però abans que s'afiliés a l'altre partit de la coalició, Narcís Oliveres va ser cridat al Palau de la Generalitat pel president **Jordi Pujol** per fer-lo conseller de Comerç, Consum i Turisme el desembre del 1985. «Pujol es va treure un paper de la butxaca i va instar-lo a nomenar un jove Artur Mas director general de Promoció Comercial», recorda Jordi Xuclà (PDeCAT), diputat al Congrés i alumne d'Oliveres a l'**Universitat de Girona**.

Va compartir també escenari polític amb Josep López de Lerma, militant del CDC fins al 2011, i exdiputat al Congrés en l'etapa en què Oliveres era senador. «**Ell es definia com un home orgullós i cregut i no seré jo qui el desmenteixi**. Era una bona persona, però era

difícil de portar-li la contrària sense que s'enfadés», diu López de Lerma. Oliveres era també un home de fortes conviccions a qui li «empipava que algú no fos rigorós en política i sempre deia les veritats», rememora Xuclà.

Per l'expresident del Parlament de Catalunya, **Joan Rigol**, i company de partit a Unió, «era una persona políticament amb molta personalitat i amb una responsabilitat social important». Malgrat que Narcís Oliveres només va ser conseller sis mesos «aquest període el va impactar molt».

Mestre d'alcaldes

L'excalde de l'Escala, Josep Maria Guinart, o el seu homòleg de Figueres, **Santi Vila**, van comptar amb els consells de Narcís Oliveres en els seus respectius inicis en política en les dues fases de la militància d'Oliveres. «**Vaig entrar a Unió justament de la seva mà i he sigut el seu pupil en molts aspectes**», explica Guinart.

De fet, Jordi Xuclà i Pere Esteve, aleshores secretari general de CDC, van conduir Oliveres cap a la militància convergent, que va mantenir fins la seva mort, una vegada el partit ja s'havia reconvertit en el PDeCAT.

Narcís Oliveres va ser una de les peces cabdals en el rumb independentista del PDeCAT. I és que, després d'anys en el cor del Senat «va arribar a la conclusió que la reforma d'Espanya era quasi impossible i va evolucionar cap a l'independentisme», afegeix Xuclà. A la ponència del partit el 2012, «Oliveres va ser un ponent clau pel gir cap a l'objectiu de la independència», va assegurar la coordinadora general del PDeCAT, **Marta Pascal**.

El partit li va reconèixer recentment la seva trajectòria en un acte en què hi va assistir, entre d'altres, l'alcaldessa de Figueres, **Marta Felip**, per qui Narcís Oliveres era «un home bo, un ciutadà exemplar i un patriota català».

El Punt Avui 4 d'abril de 2018

Mor l'exconseller de Comerç Narcís Oliveres i Terrades. Va estar a la conselleria els anys 1985 i 1986 i també va ser senador

Narcís Oliveres i Terrades va morir dilluns a l'edat de 88 anys. Nascut a Figueres el 1930, doctor en dret i director de la societat Hifesa, Oliveres va ser conseller de Comerç, Consum i Turisme del 1985 al 1986. Havia començat la seva carrera política durant els anys de la transició i va ser membre del comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC). Va ser senador per CiU a la demarcació de Girona en les eleccions generals de 1982, 1986 i 1989, secretari quart de la mesa del Senat del 1989 al 1993 i portaveu del grup de CiU al Senat.

Els darrers anys, retirat de la primera fila de l'activitat política, Oliveres seguia fidel al seu compromís amb la democràcia i les llibertats de Catalunya, que expressava en articles a la premsa – [el darrer aquest dilluns](#), 2 d'abril, en aquest diari– i en entitats com l'Associació Triangle Blau, dedicada a la recuperació de la memòria històrica i a la defensa dels drets humans. Representants polítics del PDeCAT, però també de tot el ventall polític català, van lamentar ahir la desaparició d'Oliveres i van homenajar-ne la trajectòria.

Darrer article publicat, el dilluns 2 d'abril de 2018:

Tribuna

Narcís Oliveres i Terrades. Exconseller de la Generalitat. Doctor en dret

Estat de no-dret

Elisenza Paluzie, flamant presidenta de l'ANC, va dir a El Punt Avui de 15 d'agost del 2014: "No hi haurà independència si no trencuem amb la legalitat." Trencar amb la legalitat és refusar deliberadament complir una llei, un reglament, una ordre, una norma. Cobreix de manera indistinta tots els moviments de lluita, de contestació, de resistència, de revolta. En diverses ocasions m'he referit a la diferència entre el marc conceptual espanyol i el marc conceptual català, la qual diferència he sintetitzat afirmant que l'espanyol manifesta una voluntat de domini, mentre que el català manifesta una voluntat d'existir. Quan després de múltiples i vexatòries retallades (recordem l'expressió "*cepillado*" d'Alfonso Guerra) del projecte de modificació de l'Estatut de 2006, el Tribunal Constitucional, amb la sentència 31/2010, no va respectar el pacte entre el Parlament de Catalunya i les Cortes Generals ni tampoc el resultat del referèndum del cos electoral de Catalunya, segons Javier Pérez Royo, cate- dràtic de dret constitucional de la Uni-

versitat de Sevilla i rellevant comentarista polític, va perpetrar un "cop d'estat" que suposava la destrucció de la Constitució espanyola de 1978.

EN EL MOMENT de la transició es volia una democràcia sense condicionants i es va admetre la necessitat de substituir un Estat que feia del centralisme un instrument d'opressió per un que harmonitzés la diversitat i la unitat. Es va imposar una exigència de consens el qual va funcionar, excepte en l'elaboració, precisament, de l'Organització Territorial de l'Estat, on la seva manca es va suplir amb ambigüitats i indefinicions. En la STC 31/2010 van aflorar aquelles ambigüitats i indefinicions i ara se'n paguen les conseqüències. I també m'he referit sovint al concepte d'estat de dret. El meu article d'El Punt Avui del 2 d'octubre de 2017 el titulava "No és un estat de dret". La noció d'estat de dret està inscrita en la Carta de les Nacions Unides, i la Declaració Universal dels Drets de l'Home de 1948 subratlla que "és essencial que els drets de l'home siguin protegits per un règim de dret per tal que les persones no

es vegin forçades, com a últim recurs, a la rebel·lió contra la tirania i l'opressió". A conseqüència de la destrucció de la Constitució, va quedar buit de contingut l'article 1. Espanya no és un estat de dret. És, doncs, un estat de no-dret? La comunitat científica fa temps que es pregunta sobre la necessitat de definir la frontera entre estat de dret i estat de no-dret.

AMB LA DETENCIÓ del president Carles Puigdemont a Alemanya, comenta Javier Pérez Royo, ja seran jutges i tribunals de quatre països europeus que s'hauran de pronunciar sobre l'euroordre dictada pel jutge Pablo Llarena. Cadascun d'aquests països té un ordenament diferent, tant des d'una perspectiva substantiva com processal, a més de tradicions jurídiques distintes i experiències històriques pròpies que el diputat del PP per Àvila, Pablo Casado, va recordar. En realitat, l'Estat espanyol, si és que existeix com a tal, no ha volgut mai ser un estat de dret i ha utilitzat el concepte com a arma d'opressió i instrument de tirania, és a dir, s'ha comportat com un estat de no-dret.